

LETO 1940

ŠTEV. 7.

Poštšina plačana
v gotovini

Salezijanski VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudstvo*

VAŽNO!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 4. 22 — 2. 1. 17 — 3. 2. 10 — 4. 3. 15 — 5. 8. 2 — 6. 4. 28
7. 6. 5 — 8. 3. 24 — 9. 5. 20 — 10. 9. 26 — 11. 7. 21 — 12. 4. 9 — 13. 1. 30
— 14. 8. 19 — 15. 9. 12 — 16. 3. 8 — 17. 5. 1 — 18. 4. 11 — 19. 6. 7 — 20.
7. 29 — 21. 2. 4 — 22. 4. 27 — 23. 3. 6 — 24. 9. 3 — 25. 5. 18 — 26. 8. 14 — 27.
1. 31 — 28. 5. 25 — 29. 7. 16 — 30. 6. 13 — 31. 2. 23

Novi častilci in častilke:

25. 5. 18 Gordar Jože — Dolenc Ivana.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Potočnik Franc, Dobje;
Železnik Mici, Okič;
Sijanec Janez, Grabšinci;
Vidic Ana, Zasip;
Naglič Vida, Ljubljana;
Črnič Cilka, Ljubljana;
Štefec Alojzij, Višnja gora;
Volko M., Zalog;
Trontelj Marija, Vel. Mlačevo;
Čretnik Ela, Maribor;

Motore Marko, Sv. Rok;
Bokelj Valentin, Sv. Jurij ob Tab.
Mohorič Alojzija, Podgradje;
Vidic Jozefa, Višnja gora;
Tomažič Lucija, Zalog;
Noč Marija, Sv. Križ;
Vračko Terezija, Maribor.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

Vse knjige salezijanske izdaje ima stalno v zalogi

MLADINSKA ZALOŽBA
knjigarna in papirnica
Ljubljana, Stari trg 30.

Istotam dobite tudi razne knjige za mladino in vse pisarniške in šolske potrebščine po ugodni ceni.

Trpljenje

e vem, če smo kdaj bolj kot danes razumevali smisel trpljenja. Danes, ko ječi Evropa kakor v poslednjih smrtnih krčih, danes, ko se iz kraja v kraj vale temne reke beguncev, zapuščajočih rodno ped zemlje, hiše in mило domačijo, danes, ko žalostna družina išče vsepovsod svoje člane, ki so jih smrtne stiske razpršile daleč vsaksebi.

Da, danes smo se naučili razumevati trpljenje.

Tudi mi, ki nam v evropski zgodovini še ne bije zadnji četrt ure, tudi mi vemo in čutimo, kaj je trpljenje:

Pehamo in ubijamo se s tem življenjem. S kruto neizprosnostjo romamo na Golgoto. Vidimo neizbežen cilj in strah nas je, da ga trudne noge ne bodo morda nikoli dosegle... Da, bojimo se! Bojimo se zato, ker ne črpamo moči iz misli na večno življenje.

Svetnikom božjim se je tožilo po nebeškem domu in to domotožje jih je krepilo v boju zoper svet. To domotožje jih je trgalo iz objema sveta. To domotožje jim je sušilo solze. To domotožje jim je izravnilo v pest stisnjeno roko k molitvi. Z nasmehom so šli preko svojih bridkosti, zavedajoč se, da sleherna solza pade v božjo dlan.

Mučenike so mučili, kamnali, morili. Ali so jih premagali? Ne! Zmagali so mučeniki — čeprav za ceno strašnih muk. Zmagali so — in to je glavno! Prišli so domov — in to je glavno!

Domov moramo priti tudi mi! Tudi mi bomo videli, kako prav je bilo vse to naše trpljenje na zemlji. Še več: videli bomo, kolika škoda je, da nismo za Boga pretrpeli še več.

Zato pa sklenimo, da ne bomo klonili v trpljenju, naj pride kar koli, pa najsi se zgrne nad nas trpljenje vsega sveta, saj vemo, da nas po tem kratkem begunstvu čaka neizmerno sladka domovina.

V tem revnem prežnanstvu nas lahko mučijo in ubijajo s krivico do telesne smrti, v oni drugi srečni domovini pa bo zavladala večna Pravica, katere last in delež bomo ostali v objemu večne Ljubezni na vse brezkončne veke...

Marija, Pomočnica kristjanov, Kraljica miru, izprosi nam mir!

Vrnimo zakonu dolžno čast

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

Doslej smo s spoštovanjem občudovali, kar je neskončno modri Stvarnik in Odrešenik našega rodu določil glede človeškega zakona, obenem smo obžalovali, da to ljubezni polno zamisel božje dobrote vsesplošno ovirajo in teptajo človeške strasti, zmote in zablode. Primerno je torej, da obrnemo očetovsko skrb na prikladne pomočke, ki bi te tako pogubne zlorabe odpravili in vrnili zakonu dolžno čast.

Spoznanje božje zamisli in volje o zakonu

Da se vrne pravi red v zakonsko življenje, je potrebno, da vsi premišlujejo božjo zamisel o zakonu in se skušajo po njej ravnati.

Temu prizadevanju pa se najbolj upira nebrzdana moč poželjivosti, ki je najmočnejši vzrok, da se greši proti svetim postavam zakona. Ker pa človek ne more držati svojega poželenja v oblasti, če se prej sam ne podvrže Bogu, zato mora biti to prva skrb po redu, ustanovljenem od Boga. Zakaj trdno stoji, da bo tisti, ki se podvrže Bogu, z veseljem doživel, kako se s pomočjo božje milosti poželjivost in strasti podvržejo njemu. Kdor pa se upira Bogu, bo moral z žalostjo doživljati notranji boj, ki mu ga bodo povzročale nasilne strasti. Kako je to modro urejeno, razlaga sv. Avguštin takole: „Tako je prav: kar je nižje, se mora podvreči višjemu; zato se mora tudi tisti, ki hoče sebi podvreči, kar je nižje, najprej sam podvreči višjemu. Priznaj red, išči mir! Ti Bogu, tebi meso! Kaj je bolj pravično, kaj lepše? Ti višjemu, nižje tebi: služi ti njemu, ki te je ustvaril, da bo tebi služilo, kar je ustvarjeno zate. Ne poznamo namreč tegale reda in ga ne priporočamo: Tebi meso, ti pa Bogu! ampak: Ti Bogu, tebi pa meso! Če pa preziraš: Ti Bogu! ne boš nikdar dosegel: Tebi meso. Če se ne pokoriš Gospodu, te muči služabnik.“

Ta red božje modrosti pričuje po navdihnjenju svetega Duha sam apostol narodov. Ko se spominja starih modrijanov, ki niso hoteli moliti in častiti spoznanega in dokazanega Stvarnika vesoljstva, pravi: „Zaradi tega jih je Bog po željah njih src prepustil nečistosti, da so sami skrunili svoja telesa,“ in zopet: „Zaradi tega jih je Bog prepustil nesramnim strastem.“ „Bog (namreč) se prevzetnim ustavlja, ponižnim pa daje milost,“ brez kate, kakor opominja isti apostol narodov, človek ne more krotiti uporne poželjivosti.

Ker se torej neukročeni napadi poželjivosti na noben način ne bodo mogli, kakor je treba, odbiti, ako se prej srce v pobožnosti in spoštovanju ponižno ne ukloni svojemu Stvarniku, je pred vsem potrebno, da tiste, ki se zvežejo s sveto zakonsko vezjo, vse prevzame srčna in pristna bogovdanost, ki se bo izrazila v vsem življenju in njih duha in srce napolnila s svetim strahom pred božjim veličastvom.

Popolnoma prav in v krščanskem duhu ravnajo torej tisti dušni pastirji, ki zakonske, da ne bi se v zakonu izneverili božji postavi, najprej navajajo na pobožno in versko življenje, da se namreč popolnoma posvete Bogu, vedno prosijo božje pomoči, pogosto prejemajo svete zakramente in da vsekdar in v vsem goje in ohranijo iskreno bogovdanost.

Močno pa se motijo tisti, ki menijo, da bodo brez nadnaravne pomoči, zgolj s sredstvi in iznajdbami naravne vede (biologije, nauka o dedovanju i. dr.) mogli pripraviti ljudi, da bodo brzdale meseno poželenje. S tem nočemo reči, da bi se naravni pripomočki, če so pošteni, morali nizko ceniti; početnik narave in milosti je namreč isti, Bog, ki je dobrine obojnega reda dal ljudem v rabo in korist. Zato smejo in morajo verniki rabiti tudi naravne pripomočke; toda motijo se tisti, ki mi-

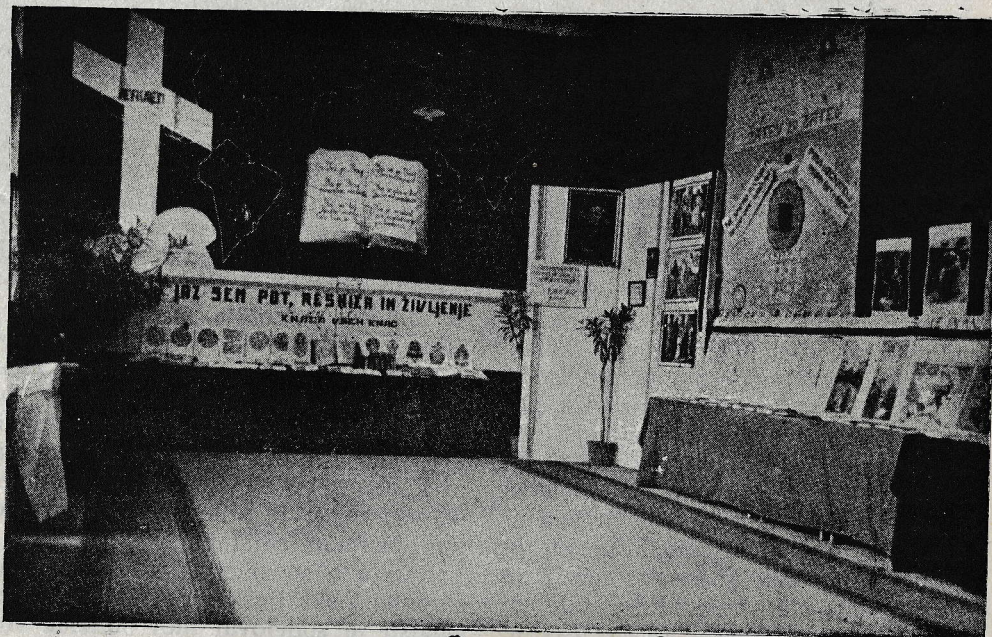
slijo, da bodo ti pripomočki zadostni za utrditev zakonske neomadeževanosti ali da so močnejši kakor pomoč nadnaravne milosti božje.

Poslušnost Cerkvi in njenemu učenju o zakonu

Toda taka soglasnost zakona in zakonskega življenja z božjimi postavami, brez katere se zakon ne more uspešno prenoviti, zahteva, da morejo vsi spoznati, in sicer zlahka, trdno in brez zmote, katere so te postavbe. A vsakdo vidi, kolikim prevaram bi

slabost vprav teh težav tako rada posluhuje za pretvezo, da ji ni treba spolnjevati božjih postav.

Da bo torej človeške duše razsvetljevalo in človeško voljo vodilo pravo in čisto spoznanje božje postave, ne pa kake izmišljenine in potvare, je potrebno, da se vdanosti do Boga in želji služiti mu pridruži verna in ponižna pokorščina do Cerkve. Cerkev je namreč ustanovil sam Kristus Gospod kot učiteljico resnice, in sicer tudi glede tega, kako voditi in urejati nravi, dasi tu marsikaj človeški pameti

Rakovnik: Odlomek s katehetične razstave.

bil dohod odprt in koliko zmot bi se primešalo resnici, če bi bilo posamezniku prepuščeno, da samo s svojim umom išče resnice, ali če bi bilo vse prepuščeno zasebnemu umevanju razodete resnice. To velja za mnoge druge resnice npravnega reda, to velja še prav posebej za zakonske zadeve, kjer strast tako lahko preobvlada slabotno človeško naravo, jo prevara in pokvari, tembolj, ker spolnjevanje božjih postav terja od zakonskih mnogokrat težkega in dolgotrajnega premagovanja. Skušnja pa uči, da se človeška

ni nedostopno. Kakor je namreč že glede naravnih religioznih in npravnih resnic človeški pameti dodal še razodetje, da more, kar je prav in resnično, „tudi v sedanjem stanju človeškega rodu vsakdo lahko, izvestno in brez vsake zmote spoznati“, je v isti namen postavil tudi Cerkev za varuhinjo in učiteljico vseh verskih in npravnih resnic. Zato naj verniki poslušajo Cerkev ter naj ji podvržejo um in srce, da se bodo obvarovali umskih zmot in npravne izprijenosti. In da se ne bodo sami odtegnili pomoči, ki jo Bog tako

dobrotno in bogato deli, morajo to pokorščino izkazovati ne le slovesnim odločbam Cerkve, temveč na primerni

način tudi drugim odredbam in odlokom, s katerimi Cerkev obsodi kaka mnenja kot nevarna ali napačna.

Poljedelska razstava v Siamu

(Jože Bevc, Bang Nok Khuek.)

Siam ali Thailandia, kakor se sedaj po novem imenuje, hoče kar od danes do jutri postati velika, napredna dežela. Vlada z vso močjo pospešuje modernizacijo in napredek na vseh področjih. Thailandia je predvsem poljedelska dežela z velikimi, rodovitnimi ravninami, ki so kakor ustvarjene za moderno poljedelstvo. Že sedaj je na primer izvoz riža pomnil za državo najpoglavitnejši vir dohodkov. V prihodnje pa naj bi se vrednost in donostnost poljedelstva še povečala. V ta namen je država ustanovila že več poskusnih postaj in vzorno urejevanih posestev; začela je izdajati tudi mesečnik, ki je podoben našemu „Kmetovalcu“. Zadnji čas je ministrski predsednik ukazal, da mora imeti vsaka hiša, zlasti hiše državnih uradnikov, vrt in gojiti to ali ono domačo žival. S tem naj bi Siamci vzljubili delo in preprosto kmetško življenje, ki je najboljši vir nravnosti in blagostanja.

V takem ozračju je nastala naša poljedelska razstava v Bang Nok Khueku. S tem smo v dejanju hoteli pokazati, da Cerkev zmeraj rada podpira oblasti in da so njeni misijonarji prvi pri delu za zdrav napredek in rast naroda.

Na razstavo, ki je bila slovesno od-

prta prve dni februarja, smo se pripravljali več mesecev. En del razstave smo imeli na skrbi mi iz zavoda, drugi del pa naši kristjani iz okolice. Tako je nastala prava tekma, kdo se bo bolj postavil. Domačini, ki so precej zmerni pri delu, so si to pot pošteno zavihali rokave in vkljub vročini delali, da je bilo veselje. Zato tudi uspehi niso izostali. Vzorno obdelane grede, mični cvetlični nasadi, lepотиčno drevje, paviljoni za kokoši, za kunce in za številne druge predmete, vse to se je v lepem redu vrstilo po obširnem razstavnem prostoru.

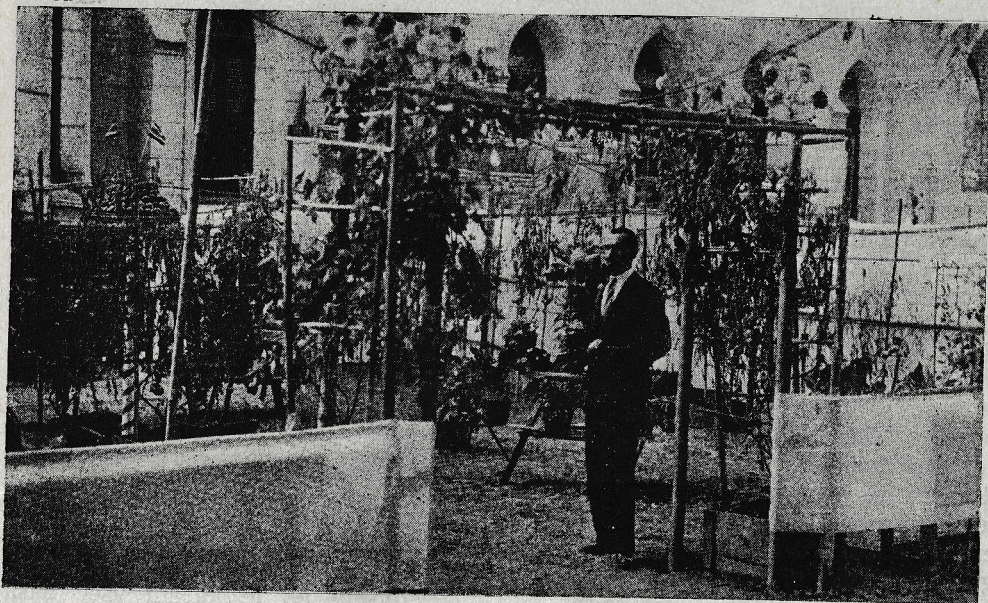
Razstavo so si ogledali najvišji zastopniki pokrajinskih oblasti. Pri svečanosti je sodeloval tudi oddelek vojakov z godbo, ki so igrali in streljali.

Zadnji dan razstave smo imeli praznik sv. Janeza Boska. Bilo je zelo slovesno. Imeli smo tudi velikanski zvočnik, ki nam ga je posodila radijska postaja v Bangkoku. Mašo, petje, govore in prireditve je bilo slišati daleč naokoli. Samo to je bilo nekoliko nerodno, da je bil na razpolago samo en mikrofoni; in s tem je bilo treba letati od oltarja na kor, s kora na prižnico, s prižnice pred cerkev... Kljub temu se je vse izteklo v najlepšem redu.

O naši razstavi in o don Boskovem prazniku so veliko pisali tudi tukaj-

šnji časopisi, ki so se vsi zelo pohvalno izražali. Upamo, da se zanimanje,

ki smo ga s to razstavo zbudili, ne bo tako kmalu poglelo.

Bang Nok Khuek: Pogled na vrtnarski del poljedelske razstave. V sredi naš misijonar g. Jože Bevc, ki je ta del razstave uredil.

Misijonarjeve dogodivščine

(Dionizij Vrhovnik — Macas.)

Misijonski brat g. Dionizij Vrhovnik piše malim misijonarčkom na Rakovniku, ki so razdeljeni v razne misijonske čete.

Draga mi ekvadorska četa!

Najprej se prisrčno zahvalim za vaše pismo, ki sem ga prejel z zadnjo pošto in me je tako zelo razveselilo. Kako drago mi je to pismo od vas, dragi fantje z Rakovnika! Sedaj mi je pač jasno, od kod sem še imel pri vseh težavah toliko poguma. — Vi ste bili, ki ste mi pomagali s svojo molitvijo!

Junaških činov in napetih zgodb iz misijonskega življenja bi radi, pravite. Takoj vam povem enega, da se vam bodo ježili lasje.

Pred kratkim je šel neki misijonar v gozd, da bi kaj ustrelil, da bi bilo za pod zobe. Divjačine je v tukajšnjih

gozdovih nič koliko. Gre in gre. In res kmalu ugleda v gošči nekaj rdeč-kastega. „Najbrž bo srnjak,“ si misli misijonar in se tiho, tiho plazi bliže. Že nameri risanko, že hoče pritisniti petelina, ko mu sobrat pomočnik, ki ga je spremljal, v zadnjem hipu prepreči, da bi sprožil. Zakaj za grmom je stal — teliček, ki se je bil odvezal in ušel v gozd...

No, velikih zveri, hvala Bogu, v naši okolici ni; skrivajo se v neobljudenih goščavah tam daleč v hribih. Zato še nisem imel časti, da bi se bil srečal s tigrom, dasi večkrat sedim na njegovi koži. Le kakega mladega tigrčka prinese včasih kak Hivar. Tudi k nam ga je nekoč nekdo prinesel, a tigrček ni maral naše družbe in je — poginil.

Česar sem se v začetku močno bal,

so bile kače. Teh je tu veliko in so zelo strupene. Povsod jih najdeš, na njivi, na poti, na dvorišču in celo v hiši.

Se ni dolgo tega, kar so deklice pri sestrah zagnale krik in vik. Kmalu nato so prinesle na dvorišče veliko kačo. Kako se je zgodilo? Pod drevesom so pomivale posodo. Kača, ki se je skrivala na drevesu, se je hotela prekobaliti z ene veje na drugo. Toda ker ni

bila dosti izurjena v telovadbi, ji je spodletelo in je telebnila na tla prav poleg deklic. S krikom so se razbežale, le naša kuharica, stara mutasta in kot zemlja gluha Hivarka, se ni ustrašila in jo je pobila. Ko sem pozneje kačo zmeril, se je skazalo, da je bila dolga nekaj nad tri metre...

Pred kratkim je bilo. Delal sem na vrtu. Ker je bilo vroče sem rekel enemu izmed dečkov, naj prinese vode. Šel je ponjo k vrelcu pod veliko banano. Prestrašen priteče nazaj povedat, da je nad studentem v grmovju velika kača. Grem in jo ubijem. Ker je nekaj minut prej tam kričala žaba, sem začel sumiti o „zločinu“. Presekal sem kačo. In iz kače je prilezla še živa žaba. —

Macas: Notranjščina krščanske hivarske koč. Mož počiva na preprostem ležišču, pri nogah pa mu gori ogenj.

Predvsem pa je kačam vseč naša kapela. Med božično devetdnevnicco sem šel med sveto mašo na kor. Spetoma mi sestra misijonarka prestrašena pokaže proti sredi cerkve: tam se je v somraku nekaj motalo. Bila je velika kača. Hitro jo uberem nazaj. Z enim udarcem s peto odbijem kači glavo in vse skupaj sunem pod klop, ne da bi dečki kaj opazili... Letos smo že šest kač ubili v naši kapelici.

Naj bo dosti za danes. Molite za naš misijon in zame še nadalje. Pa tudi kaj pišite! Bog vas živi in blagoslovi vse skupaj, mnogim izmed vas daj tudi pravi misijonski poklic, da boste pomagali, da pride čimprej k jaslicam vsa velika svetovna družina.

Z iskrenim misijonskim pozdravom
Vrhovnik Dionizij.

SALEZIJANSKI ZAVOD NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI, ki je doslej sprejemal v svoj dijaški konvikt dijake za vse ljubljanske srednje šole, bo sprejemal za prihodnje šolsko leto le dijake za 1., 2., 3., 4. in 5. realni gimnazijski razred. Ti gimnazijski razredi bodo namreč v zavodu na Rakovniku kot vzporednice I. drž. realne gimnazije v Ljubljani, tako da bodo imeli naši gojenci odslej pouk doma. — Na željo pošljemo podrobne sprejemne pogoje.

PO SALEZIJSKEM SVETU

V novo življenje

Poročilo iz Španije

Revolucija, ki je trajala skoraj tri leta, je prinesla v špansko deželo veliko gorja. Po nedolžnem umorjene žrtve, podrte hiše, oskrunjene cerkve, požgani samostani, uničene družine, osiroteli otroci, izgubljeno imetje... to so bili nasledki te bratomorne vojke. Toda danes vstaja iz razvalin nova, mlada Španija, ki hoče biti božja in katoliška ne samo po imenu in po zunanosti, ampak tudi po svojem prepričanju in po svojih delih. Španija se prebuja k novemu življenju...

V novo življenje so se prebudile tudi ondotne salezijanske ustanove. Državljanska vojska jim je prizadela veliko škodo, zlasti v krajih, ki so bili pod rdečo oblastjo. Poleg osebnih žrtev — v revoluciji je nasilno izgubilo življenje 110 salezijancev — je bila tudi gmotna škoda zelo velika. Nekaj zavodov so rdeči porušili, skoraj vse so pa temeljito oplenili in opustošili. Tako je šla v nič skoraj vsa oprema, knjižnice, šolski kabineti, stroji v delavnicah, bogoslužni predmeti: ostali so goli zidovi.

Toda v zaupanju na božjo pomoč so se preostali salezijanci po srečno končani vojski takoj lotili dela, da obnovijo zapuščene postojanke. Treba je bilo veliko srčnosti in požrtovalnosti, da so spravili skupaj vsaj najpotrebnejše za življenje. Toda vzlic vsemu pomanjkanju se jim je spričo tega, kar so morali prestati pod rdečo strahovlado, zdelo, da so se vrnili iz smrti v življenje. Ljudstvo in nove oblasti so kar tekmovali, kako bi sa-

lezijanskim ustanovam čim uspešneje pomagali k vstajenju. Tako so skušali vsaj nekoliko popraviti in zadostiti za sovražstvo in preganjanje, ki so ga bili deležni zlasti duhovniki in redovniki.

Danes so vsi salezijanski zavodi na Španskem zopet polni mladih sil, polni nove mladine, ki se pod don Boskovo zastavo pripravlja za vstop v novo življenje.

Spravna slovesnost v Barceloni

Po vseh krajih, ki so jih rdeči oskrunili, so se takoj po končani vojski vršile ganljive pravne slovesnosti. Posebno lepa taka pravna slovesnost je bila v Barceloni na griču Tibidabo. Tu stoji zaobljubljeno svetišče presv. Srca Jezusovega, ki ga je postavil ves španski narod, a še danes ni popolnoma dovršeno.

Tudi to narodno svetišče, ki ga upravljajo salezijanci, so rdeči brezbožniki grdo oskrunili. Zlasti pa so stresli svojo jezo nad ogromnim kipom Srca Jezusovega, ki je kraljeval nad vhodom v veličastno svetišče. Na dan sv. Jakoba I. 1936. so ga med divjim vpitjem in preklinjevanjem potegnili na tla, kjer so potem zmago-slavno plesali okrog njega svoj peklenski ples.

Na tretjo obletnico tega bogoskrunskega dejanja, potem ko so bili sovražniki Kristusa Kralja in španskega naroda dokončno premagani, je verna Barcelona priredila pravno slovesnost in zopet postavila Jezusa na njegov

Barcelona: Množica spremlja procesijo s pravim križem na grič Tibidabo.

nekdanji prestol na Tibidabu. V ta namen so dali zgraditi 9 m visok in 12 stotov težak križ. V slovesni procesiji so potem križ prenesli na Tibidabo in postavili na mesto, kjer je prej stal kip Srca Jezusovega. Spotoma so molili sv. križev pot.

Veličastna procesija se je začela ob petih zjutraj. Udeležilo se je blizu 20.000 ljudi. Križ so nosile skupine mož in fantov. Pri vsaki postaji križevega pota so se zamenjale. Pot iz Barcelone na Tibidabo je dolga 7 km in je zelo naporna, ker je grič visok nekaj nad 600 metrov. Zato je procesija trajala več kot tri ure.

Posamezne postaje križevega potu so bile zaznamovane z lepimi, s cveticami okrašenimi križi. Križ sta nosili poleg drugih tudi dve skupini pristaniških delavcev iz Barcelone, dalje bivši gojenci iz salezijanskih zavodov v Sariaju, Barceloni in Mataroju, člani jezuitske Marijine družbe in ena stotnica španskih falangistov. Vsi so bili ponosni, da smejo kot Simon iz Cirene „pomagati Jezusu nositi križ naših grehov“, kot se je izrazil eden izmed navzočih delavcev, ko je sinu razlagal pomen ganljivega obreda.

Pri vsaki postaji se je množica ustavila in poslušala kratek nagovor, ki je vse globoko ganil. Zakaj govornik je znal vse, kar so navzoči v komaj končani vojski preživeli in pretrpeli, živo povezati s posameznimi postajami križevega pota. Jezusovo trpljenje je bilo tako podobno trpljenju katoliške Španije, da so govornikove besede zlahka našle odmev v srcih poslušajoče množice in ji izvabile solze.

Tako je procesija s težkim križem med prepevanjem, molitvami in solzami dospela na grič Tibidabo. Tu so

jih že čakali zastopniki najvišje državne in cerkvene oblasti, med njimi tudi apostolski administrator iz Barcelone, škof Diaz. Salezijanski ravnatelj iz Huesce je na trgu pred svetiščem opravil sv. mašo. Po maši pa je škof, stoječ pred mikrofonom, tako da ga je mogla slišati vsa Španija z ginjenim glasom prebral slovesno spravno besedilo, s katerim so se vsi verni Španci zavezali, da hočejo presv. Srcu Jezusovemu zadoščevati za vse prizadejane žalitve.

Takoj nato so zastopniki krenili na teraso pred nedovršenim svetiščem. Tu so, medtem ko je godba igrala državno himno in je množica navdušeno vzklikala, postavili pravni križ na podstavek, kjer je prej stal mogočni bronasti kip Srca Jezusovega, ki je bil tudi 9 m visok, a je tehtal 12 ton.

Po končani slovesnosti se je ljudstvo z veseljem v srcu razšlo. Z največjo častjo so postavili Jezusa na njegov prejšnji prestol. Trdno so odločeni, da veličastno svetišče čimprej dokončajo. Od tod bosta posihmal izžarevala po vsej španski deželi ljubezen in mir Kristusovega kraljestva.

Don Bosko v diaspori

V skopljanski škofiji, v škofiji blagopokojnega svetniškega škofa dr. Gnidovca je veliko katoličanov, ki so po raznih krajih raztreseni med drugoverci. Pokojni g. škof je vedel za vsako hišo. Vsako leto je pošiljal svoje duhovnike, da bi jih obiskali, vsaj za veliko noč.

Letos so bili tudi don Boskovi sinovi deležni tega častnega apostolskega potovanja. Naj zveste bralce Salezijanskega vestnika malo seznanim z enim delom skopljanske diaspore. Gospod kapitularni vikar Zakrajšek je letos zaprosil tudi uroševske salezijance za pomoč v diaspori. V ta namen pride za veliko noč v Skoplje več duhovnikov, nekaj tudi iz Slovenije; tu jim g. župnik mgr. Kordin določi natančen načrt za več dni. Meni je pripadlo ozemlje ob reki Vardarju.

Pridni semenišniki v Prizrenu so mi pripravili potovalni misijonski kovčeg; vse, kar je potrebno za sv. mašo, so stisnili vanj: oltarne prte in kamen z relikvijami, sveče in svečnike, križ, sv. olja, mašne plašče, albo, kelih, vino, hostije, mašno knjigo itd. Sam pa sem se dobro „oborožil“ s podobicami in svetinjcami Marije Pom. in sv. Janeza Boska. Bil sem prepričan, da v teh krajih, kamor sem bil namenjen, še ničesar ne vedo o don Bosku.

V ponedeljek 18. marca, sem stisnil v žep še brevir in fotoaparatus, potem pa s kovčegom na misijonsko pot. Najprej sem se oglasil v Skoplju na škofiji; tu je izhodišče za vso skopljansko diasporo. Že so me pričakovali. Dobil sem še nasvete, navodila in načrt za desetdnevno potovanje.

Ob pol 10 že piha lokomotiva s skopljanske postaje proti Đevđeliji. Proga je speljana ves čas ob reki Vardar. Prisedem k oknu in radoveden sledim prizorom, ki se kakor v filmu vrstijo pred menoj. Zunaj je že lepo, sončno, spomladansko vreme, medtem ko smo imeli v Uroševcu še sneg. Železnica se vije med visokimi hribi;

vrhovi so še beli, a v dolinah že zeleni. Vse je golo in pusto, enolično. Tu ni zelenih gozdov, ki v Sloveniji tako blagodejno vplivajo na potnikovo srce. A bili so nekoč tudi tile hribje polni gozdov, dokler jih ni posekala turška sekira.

Med slovenskimi naseljenci

Na mojem načrtu je bila Bistrenica določena kot prva postaja. Izstopim. Povprašam po vasi. „Morate preko reke Vardar.“ Že od daleč se vidi na obrežju Vardarja lepa cerkva z zvonikom. Tja torej! Pred seboj opazim fanta in dva konja. Pozdravi me: „Hvaljen Jezus. A, vi ste prišli?“ in že mi vzame prtljago, a meni izroči osedlanega konja. Kot duhovnik sicer še nisem jahal; a misijonar mora znati tudi to. To je dobro, da sem kmečki fant, sem si mislil in se skobacal na konja. Bruno, tako je dečku ime, pa dene kovčeg drugemu konju na hrbet in še sam skoči nanj. Čez polje jo mahneva v Bistrenico. Vas leži na obrežju Vardarja. Tu so se naselili primorski Slovenci. Zemljo morajo dobesedno prisiliti, da jim rodi; do štirikrat morajo preorati. Poleti pa je strašna suša. Zato živijo zelo skromno. Tudi hišice so večinoma iz blata. Žal, da so nekateri zemljo dobili za ceno

Cerkev sv. Jožefa v Bistrenici, ki jo je postavil pokojni škof Gnidovec.

svoje duše. Mnogo jih je namreč radi zemlje prestopilo v pravoslavje. Nad vasjo na gričku se dviga stolp s pravoslavnim zvonom. A nimajo nobenega pravega verskega življenja. Nekateri se že kesajo in mislijo na vrnitev. To vse mi je pripovedoval moj novi prijatelj šestnajstletni Bruno Kutin, „fejst“ fant, dobrega, odkritosrčnega značaja. Čez Vardar nas je prepeljal

naši ljudje redko vidijo duhovnika: največ trikrat na leto. Don Boskove podobice in svetinjice so povsod hitro odpirale srea in razvezale jezik. Dogovorili smo se, da bo zvečer v cerkvi sv. križev pot; bil je namreč veliki teden. Vsi so tudi obljubili, da se bodo poslužili prilike za velikonočno sv. spoved. Tu in tam sem povabil tudi kakšnega, ki se je „prekrstil“.

Rakovnik: Odlomek s katehetične razstave.

brod. Pred vasjo se reka globoko zajeda v celino; vsako leto odnese do 10 m polja.

Pri Kutinovih sva po enournem potovanju razjahala. Dobra in skrbna gospodinja, gospa Kutinova, je sprejela pod svojo gostoljubno streho pravega salezijanca. Z otroki smo bili na mah znanci, Podobice in svetinjice so jih osvojile. A, tudi tu so že vedeli o don Bosku. Poznajo ga že iz Gorice.

Ker je v Bistrenici cerkveni patron sv. Jožef, smo hoteli seveda Jožefovo slovesno obhajati. Bilo pa je treba vernike obvestiti. Šel sem torej od hiše do hiše. Otroci so mi kazali pot. Povsod je bil sprejem vesel. Saj ti

Pastir se mora zanimati tudi za izgubljene ovce; a seveda niso prišle!

Na Jožefovo so naši verniki prišli v lepem številu k sv. spovedi. Ob 9 je bila sv. maša z velikonočnim sv. obhajilom. Privoščil sem jim tudi nekoliko besed o njihovem zaščitniku, ki je „Zaščitnik sv. Cerkve“. Po dolgem času je v tej hiši božji zopet brlela večna luč.

Popoldne je sv. Jožef zopet vabil svoje zveste ovce h križevemu potu, med katerim smo celo peli. Kako lepo se v tujini razlega slovenska pesem. Za otroke je bil še krščanski nauk, posebej za male in posebej za velike. Saj ga tako malo kdaj slišijo. Krščan-

ski nauk, prepleten z dogodki iz don Boskovega življenja, so otroci vsrkavali kot suha zemlja redke kapljice dežja. Tudi za prvo sv. obhajilo so bili trije.

Po blagoslovu pa smo jo mahnili na sprehod po okolici. Na bregu šumečega Vardarja smo celo zapeli tisto lepo, v srce segajočo: Lepa si, lepa si, roža Marija! Pa kako so jo „rezali“. Med pripovedovanjem o don Boskovem življenju nam je čas še prehitro potekel.

Drugi dan po sv. maši je cerkvena postala zopet revna kot prej - brez Jezusa. Obiskal sem še nekega „izgubljenega“

bolnika in nekaj drugih takih družin. Molimo, da bi se te izgubljene ovce čim prej vrnile nazaj v Očetovo hišo! Žalostno je gledati, kako tu naši bratje propadajo, posebno mladina; sicer pa je jasno, da s padanjem verskega življenja pada tudi vse drugo. Njihova cerkev je mrtva!

Opoldne je bilo slovo od gostoljubne Kutinove hiše. V zahvalo sem obljubil, da bodo dobivali Salezijanski vestnik. Prijazni g. Kutin me povabi na „čezo“ (voziček na dveh kolesih), a Bruno prisede in iskri konjiček zdirja proti jugu v Dermir Kapijo.

(Prihodnjič naprej.)

Iz naših zavodov

Veličastna mirovna slovesnost na Rakovniku

Po vsem svetu, zlasti pa v razbičani Evropi se v teh hudih časih dvigajo k Bogu vroče molitve za mir. Tem množičnim nastopom, ko tako rekoč celi narodi spokorno v prahu klečijo, da bi potolažili jezo božjo, smo se prvo nedeljo v juniju dostojno pridružili tudi Slovenci.

Tradicionalni praznik Marije Pomočnice na Rakovniku, ki vsako leto privabi na tisoče in tisoče vernikov iz vseh krajev Slovenije, je letos izzvenel v eno samo veliko prošnjo za mir. Romarji so začeli prihajati že zgodaj popoldne v soboto. Proti večeru so se njih vrste zgostile, pritiskali so še Ljubljanci. Ob osmih je bil ves obširni prostor pred lurško kapelo do zadnjega kotička natrpan. Po enourni akademiji, ki je s svojim pisanim in močnim sporedom zajela vse gledalce, se je razvila očarljiva nočna procesija s svečami, ki jo je med gostim špalirjem občinstva vodil novi rajhenburški opat Pij Novak. Hkrati je ves zavod zagorel v odlično pripravljeni razsvetljavi. Po procesiji je bila v svetišču zaključna večerna slovesnost. Nato so v zavodski gledališki dvorani mladinci zaigrali posrečeno opereto „Železni vitez“. Predstave se je poleg drugega

številnega občinstva udeležil tudi g. opat in njegovo spremstvo.

V nedeljo zjutraj so se začele nove množice valiti k Mariji Pomočnici. Svetišče, trg pred cerkvijo in zavodsko dvorišče, vse je bilo ena sama pobožna prošnja pesem k Mariji Kraljici miru. Sprejem svetih zakramentov je bil naravnost rekorden, pri obhajilni mizi je bilo zlasti veliko mož in fantov, mnogi tudi v vojaški uniformi. Po slavnostnem govoru, ki ga je ob pol 10 imel ravnatelj Deškega vzgajališča na Selu dr. Fr. Volčič, je g. opat iz Rajhenburga opravil slovesno pontifikalno sv. mašo. Med mašo je ob spremljavi vojaškega orkestra zbor zavodskih gojencev pel Rihovskega „Missa Loretta“.

Popoldne ob pol 4 je imel škofijski asistent Zveze mladih katoliških delavcev salezijanec g. Fr. Mihelčič ognjevit in jednat govor, nakar se je razvila veličastna procesija s kipom Marije Pomočnice. Sodelovale so tri salezijanske godbe, in sicer z Rakovnika, s Sela in s Kodeljevega; dalje 14 Marijinih družb iz mesta in z dežele z zastavami, številni drugi odseki in društva, dolga vrsta belooblečenih deklet in otrok, narodnih noš, nad sto-

petdeset ministrantov in veliko duhovščine. Krasen je bil pogled na ta pisani sprevod in na vso ogromno množico ljudi — bilo jih je 15 do 20.000 — ki so stali v gostem špalirju vzdolž vse procesije in navdušeno prepevali lavrefanske litanije, pri čemer jih je podpiral močan zvočnik. Procesija se je zaključila na zavodskem dvorišču, kjer je g. opat odmolil ganljive molitve za mir in podelil blagoslov z Najsvetejšim. In ravno med blagoslovom se je pokazala nad oltarjem krasna mavrica, znamenje miru, kakor da bi nebo samo hotelo potrditi naše molitve in naše upanje.

Praznik Marije Pomočnice in z njim združena mirovna slovesnost sta nad vse lepo uspela.

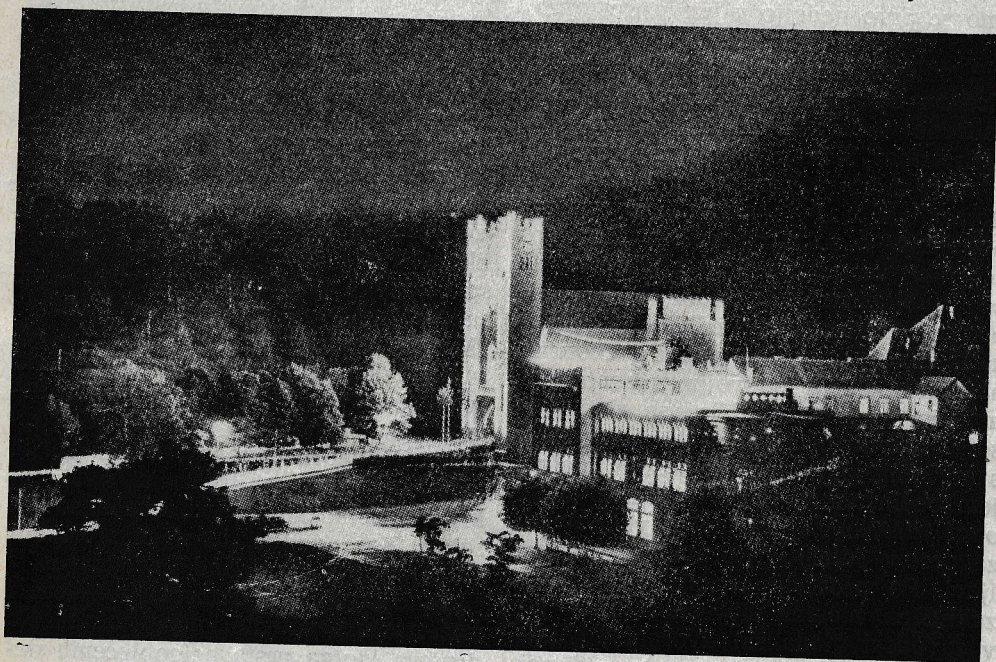
Ob tej priliki je bila na Rakovniku odprta tudi katehetična razstava, na kateri je bilo nazorno prikazano vse, kar more kakor koli pomagati pri poučevanju krščanskega nauka. Razstavo so podjetno organizirali rakovniški bogoslovci. Nameščen je bila v prostorni zavodski telovadnici. Poleg izvirnih risb, načrtov,

diagramov in obširnega drugega materiala, ki so ga pripravili bogoslovci sami, je bila razstavljena tudi vsa najvažnejša katehetična literatura. Pri tem je šla razstavljalcem ljubeznivo na roko zlasti Jugoslovanska knjigar-
na, za kar ji bodi tukaj prisrčna hvala. Obisk razstave je bil zelo zadovoljiv. Razstavljene predmete si je ogledalo več tisoč ljudi. Mirno lahko rečemo, da je razstava, ki je bila prvi tovrstni poizkus pri nas in ki prvotno niti ni bila namenjena širšemu občinstvu, dosegla popoln uspeh.

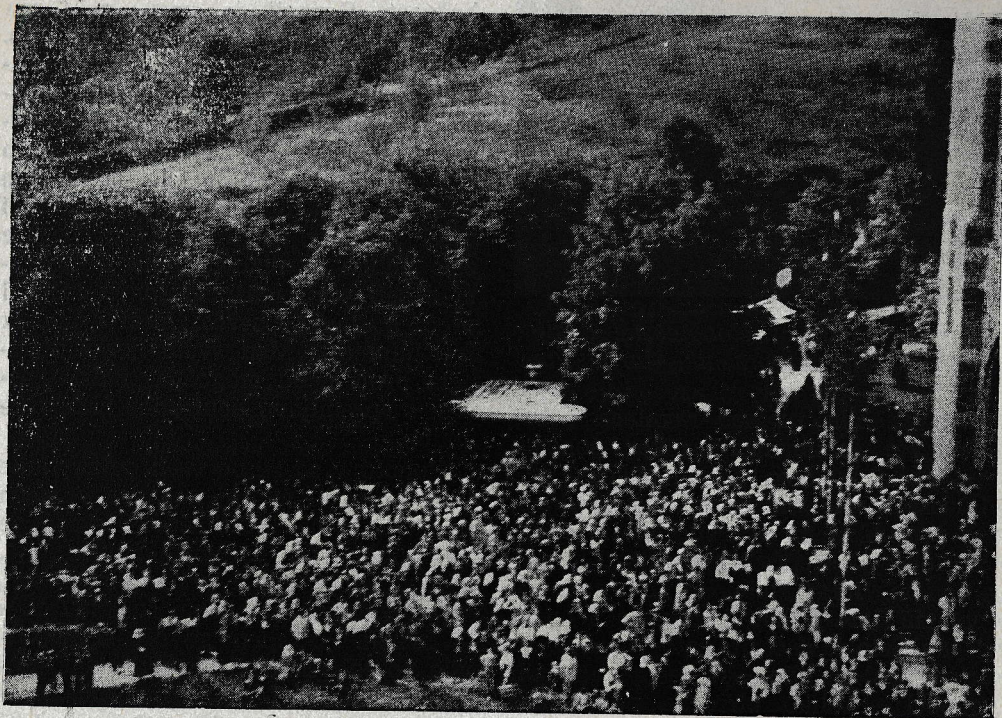
Murska Sobota

Izlet

Že dolgo prej smo ugibali, ali bomo šli na izlet, ki so nam ga predstojniki obljubljali, ali ne bomo šli. Med tem ugibanjem je marsikatera brihtna glavica pametno pripomnila: Na izlet ne bomo šli, pač pa se bomo peljali! In dejansko nas je na binkoštno nedeljo zgodnji jutranji vlak odpeljal proti Ljubljani. Med vso dolgo vožnjo je vladalo med nami najboljše raz-

Večerna razsvetljava na Rakovni ku ob prazniku Marije Pomočnice

Rakovnik: Množica na trgu pred cerkvijo M. P. posluša popoldanski govor.

položenje. Vesela pesem in zvonki smeh sta se mešala med glasove bučne harmonike. Nekateri med vso vožnjo niti malo niso sedli. Kar pri oknu so stali ter v krepkih požirkih pili opojno lepoto naše slovenske zemlje. Sami nismo vedeli kdaj, pa smo bili na cilju. Prva pot nas je vodila k Mariji na Rakovnik, da se ji zahvalimo za vse mnoge milosti, ki smo jih prejeli v tem šolskem letu. Zaradi hudega naliva smo morali popoldanji načrt nekoliko spremeniti, pa brez vsake škode. V naši kino-dvorani na Kodeljevem smo gledali prekrasen film „Brezdomci“, ki je napravil na naše fante neizbrisen vtis.

Na binkoštni ponedeljek smo se pa ločili. Večji so se odpeljali na Gorenjsko, da prehodijo divjeromantično sotesko Vintgar in da obiščejo naš „kinč nebeški“ — Blejsko jezero. Zvečer so mi vsi navdušeni pripovedovali o nesluteni lepoti Vintgarja in Bleda, o vožnji po jezeru, o milem glasu „zvo-
na želja“ v zvoniku otoške cerkvice.

Česa so si želeli, ko so vlekli za vrv, tega mi pa niso hoteli razkriti. Pokazovali so mi tudi žulje, ki so jih dobili pri veslanju, pa se niso nič kaj pritoževali čeznje. Sladki žulji!

Mlajši smo pa ostali kar v Ljubljani. S cestno železnico smo se zgodaj zjutraj odpeljali k Sv. Križu. Ogledali smo si Žale, Kostnico in grobove velikih mož. S pokopališča smo se odpeljali v mestni muzej. Vse nas je zanimalo, a najbolj pa oni oddelek, kjer smo našli živali, ki smo jih do sedaj gledali le v prirotopisni knjigi. Iz muzeja smo jo pa kar peš mahnili na Grad. Prekrasen pogled se nam je nudil, ko smo se povzpeli na grajski stolp: pod nami mesto, vse naokrog širono Ljubljansko polje, v daljnem ozadju veličastne planine. Tolažila nas je misel, da bomo vsaj nekaj od planin užili tudi mi, ko bomo popoldne poromali k Mariji na Šmarno goro. Ob pol dveh so nas že čakali pod Rakovnikom tramvaji, da nas popeljejo v Sent Vid. Strma pot na Šmarno

Murska Sobota: *Beloobtečene deklice pri procesiji na praznik Marije Pom.*

goro je bila za nas ravnince nekaj nad vse zanimivega in kar ponosni smo bili, ko smo prisopihali na vrh. Počastili smo Šmarnogorsko Kraljico, se razgledali na vse štiri strani neba, se dobro pokrepčali, potem se pa spustili po bregu navzdol, da smo se ustavili šele v dolini. Mudilo se nam je na Selo k večerji, nato pa v opero in od tod na vlak, ki nas je ob enih ponoči nekoliko utrujene pa vendar zadovoljne in polne lepih vtisov odpeljal proti Soboti.

Praznik Marije Pomočnice

26. maja smo z vso slovesnostjo praznovali Marijo Pomočnico. Močno smo si želeli lepega vremena, da bi mogli dostojno počastiti našo Pomočnico. Ta želja se nam je docela izpolnila. Zato se je pa tudi zbralo okrog Marijinega oltarja toliko častilcev, kakor še nikoli, kakor pravijo. Ves praznik je izzvenel v eno samo prošnjo: Kraljica miru, prosi za nas. Na večer pred praznikom smo imeli v farni cerkvi slovesno šmarnično po-

božnost. Govoril je preč. g. Cigan France, vodja rakovniškega oratorija. Po petih litanijah se je v prvem mraku razvila proti zavodu veličastna „mirovna procesija“ z prižganimi bakljami. Ves zavod je zagorel v več sto raznobarvnih lampijončkih, da se nam je zdelo, da vidimo pred sabo začarani grad iz pravljič. Drugo jutro se je zelo veliko vernikov zbralo k slovesni deseti sveti maši, ki jo je daroval preč. g. mgr. Lovrec, mestni župnik iz Ljutomera. Med sveto mašo je kipele proti nebu mogočna ljudska pesem s spremljavo neutrudne žižkovske godbe.

Popoldne so se po vseh poteh valile kar naprej in naprej množice vernega ljudstva proti Martinišču. Krasen je bil pogled na valujoča žitna polja, a med njimi dolge vrste pisanih rut, ki se pomikajo k enemu samemu cilju — Mariji. Po lepem govoru se je razvila po sobočkih ulicah veličastna procesija s kipom Marije Pomočnice. Vse je pelo ali pa molilo. Teh prošelj Marija ni mogla preslišati. Pestrost so dajali temu zmagoslavnemu Marijinemu pohodu žižkovska in sobočka godba, zelo veliko število belo oblečenih deklic, fantovski odsek in dekliški krožek ter druge skupine. Vsem Bog plačaj za sodelovanje!

5. junija smo pa jemali slovo. Razšli smo se na naše domove, da si privoščimo nekoliko počitka, ki si ga po večini tudi zaslužimo, saj smo se tudi letos precej potrudili, da bi dosegli kar najlepše uspehe v šoli in pri izgradnji naših značajev, da bomo čez leta vredni sinovi našega naroda.

Dekliški dom Marije Pomočnice v Ljubljani

Ko so v Ljubljani Hčere Marije Pomočnice odprle Dekliški dom, smo se tudi mi, njihove oratorijanke, oziroma gojenke, priključile veliki in živahni don Boskovi družini. V začetku bolj skromno in boječe, ker smo se bale, da bi nas imenovali vsiljivke, toda čedalje bolj krepko in vedno bolj veselo stopamo tudi mi za don

Boskovim praporom pod modrim vodstvom naših skrbnih sester. Zdaj ob koncu šolskega leta se z veseljem oziramo nazaj v trdnem prepričanju, da imamo tudi mi svoj delež v duhovni zgradbi don Boskovi in da je Marija Pomočnica tudi nam odmenila svoj delokrog.

Življenje v preteklih mescih je po-

tekalo bolj ali manj tako kot v drugih don Boskovih zavodih. Naj z njegovim opisom sežem nekoliko nazaj, tja do don Boskovega praznika. Obhajale smo ga proti koncu februarja. S tridnevnicco smo pripravile svoja srca za ta lepi praznik. Na praznik sam, 25. februarja smo imele skupno sv. mašo, ki jo je daroval rakovniški ravnatelj gospod dr. Fr. Blatnik. Gotovo je bil don Bosko vesel, ko so naše navdušene pesmi hitele proti nebu in ko smo s hrepenečimi srci oblegale obhajilno mizo. Popoldansko proslavo v gledališču je počastilo poleg gospoda inspektorja več naših odličnih prijateljev. Z veseljem so se odzvale vabilu tudi naše dobrotnice od blizu in daleč.

Posebno zadovoljen pa je moral biti naš nebeški Zaščitnik ob priliki duhovnih vaj, ko je videl oratorijanke, gojenke in še druga okoliška dekleta vsak večer tako številno zbrana v naši ljubi kapelici. Duhovne vaje so nas dvignile iz vsakdanjosti, tako da smo na veliko noč iz globine svojih čistih dekliških duš zapele „Alelujo“ kot še nikdar doslej.

V mescu aprilu smo uprizorile igro „Njena daritev“, obenem pa kovala načrte, kako bi mesec majnik tudi v Dekliškem domu kar najlepše obhajale. Kako veselo so drhtela naša srca, ko smo se prvič v naši kapelici zbrale k šmarnični pobožnosti. Vsak večer se je zbralo okrog Marijinega oltarja lepo število okoliških deklet, ki so pazljivo poslušale šmarnično branje in navdušeno prepevale Marijine pesmi. Ob sobotah in nedeljah smo imele celo pete litanije.

Ob oltarju nebeške Matere smo mnogo mislile tudi na svoje telesne matere, ki jim toliko dolgujemo. Svojo hvaležnost in ljubezen smo jim pokazale na „Materinski dan“, ki smo ga priredile na praznik sv. Reš. Telesa. Z velikim zanimanjem in ne brez solza v očeh so poslušale matere izraze vdanosti in ljubezni svojih hčerk, me pa smo bile vesele, da smo se jim lahko vsaj malo oddolžile za njihovo delo in skrb, ki jih imajo z nami.

Leto hitro beži. Dom, šola, krožek, prireditve, vse to nas popolnoma zaposli, da ne utegnemo pohajkovati po ulicah. Nekatero izmed nas so imele v preteklih dneh vsakovrstne izpite. Vznemirjenja in strahu je bilo dosti, pa z božjo pomočjo upamo, da se bo vse dobro izteklo. Gojenke so odšle povečini že domov s sladko zavestjo, da so leto res dobro izrabile in bodo s svojim vzornim vedenjem in lepim izpričevalom staršem v veselje in ponos.

Me oratorijanke, od največjih do najmanjših, pa hočemo za zaključek šolskega leta pripraviti še en praznik. Ta praznik bo posvečen vsem sestram, ki se toliko trudijo z nami, zlasti pa gospe ravnateljici. Ob priliki njenega godu ji bomo povedale, da za našimi starši zavzema ona prvo mesto v našem srcu in da znamo ceniti njen svetli vzgled in njene tihe žrtve. Če bi radi vedeli kako bo ta praznik potekel, pridite nas pogledat. Videli boste še to, da je v Dekliškem domu veselje in zadovoljnost doma in da lepa slovenska pesem, odganja od nas težke oblake, ki svinčeno težko vise nad evropskimi obzorji.

Salezijanski dijaški dom v Murski Soboti

Dajte Vaše sinove v Salezijanski dijaški dom v Murski Soboti. Če veste za fanta, ki je veren, ubogljiv, nepokvarjen ali vsaj za vse dobro dovzeten, mu svetujte naš zavod. Gojenci imajo v našem zavodu skrbno nadzorstvo, pomoč v učenju in vzgojo po načelih sv. Janeza Boska. V šolo hodijo v nekaj korakov oddaljeno državno realno gimnazijo. Zavod se tudi letos lahko pohvali s prav lepimi uspehi, saj je kar 19 naših gojencev izdelalo razred z odličnim uspehom. Vzdrževalnina je kljub težkim časom zmerna. Sicer pa interesenti zahtevajte prospekte, ki Vas bodo z vsem natančno seznanili. Po prospekte pišite na naslov: Salezijanski dijaški dom — Martinišče — Murska Sobota.

MILOSTI **MARIJE** **POMOČNICE**

Sotrudnica piše: »Članica Haložan Marija iz Ranjkovcev pride pozimi mesca januarja k meni in mi reče vsa potrta: „Gospa, jaz ne bom več jemala Vestnika, saj je tako vse zastonj: otrok mi umira in ne vem, če bom našla še živega.“ Jaz jo zazavrnem: „Če odpoveste Vestnik, se res bojim, da vam otrok umrje. Imejte zaupanje v božjo pomoč in prosite Marijo Pomočnico, sv. Janeza Boska in sv. Terezijo Deteta Jezusa. Gotovo vam bodo pomagali.“ Dala sem ji podobico sv. Janeza Boska z relikvijo in naročila, naj jo položi otroku pod glavo. Rekla je, da otrok že več dni ni zatisnil oči in da milostoka: „Mama, rada bi zaspala.“ Ko po tem dogodku nekega jutra srečam gospo Haložanovo, se mi že od daleč smeji in zahvaljuje za uspešen nasvet, ki je prinesel hčerki rešitev. „Bil je pravi čudež,“ je rekla. Nato je pripovedovala, kako je, prišedši domov, položila otroku podobico pod glavo. V sobi so bile žene z vasi, kakor je v takih okoliščinah navada, in čakale na smrt. Čez eno uro, ko je bila podobica pod glavo, deklica nenadoma sede in se začne smehljati in govoriti. Navzoči so se kar prestrašili. Deklica se veselo smeje in razgovarja, končno leže, zaspi ter spi celo noč. Drugo jutro je bila toliko krepka, da jo je mati peljala v Zagreb v bolnico, kjer so ji iz desne in leve strani izpod reber vzeli gnoj. Nato se je bolezen hitro boljšala, da je deveti dan otrok že lahko vstal, v teku mesca pa popolnoma ozdravel. Članica gospa Haložan se iskreno zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki, O priliki bo poslala zahvalni dar.«

Alojzij Perc iz Nove vasi sporoča: »Imel sem bolečine v križu, ki so postale tako neznosne, da nisem mogel več hoditi. Vsak premik mi je povzročil straš-

ne bolečine. V tej stiski sem se obrnil k Mariji Pomočnici kristjanov in ji obljubil, da se bom, če mi pomaga, zahvalil v Vestniku in v zahvalo poromal na Rakovnik. Kako dobra je Marija! Notranji glas mi reče: „Si že zdrav.“ Jaz res poskusim in ne čutim več bolečin. Vstanem, hodim po hiši, grem ven okrog hiše, bil sem popolnoma zdrav. Ljudje, ki so poznali prejšnje stanje, so se čudili nenadnemu ozdravljenju. Prišlo je od Marije, za kar se javno in iz srca zahvalim.«

Pošiljam 200 din za „Sklad Marije Pomočnice“ in prosim, da se to porabi v ta namen. Je obljubljena zahvala in nadaljna prošnja za pomoč. — *N. N. M.*

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za srečno prestane dni po operaciji. — *Tone Sadek, Sv. Kunigunda.*

Nadalje se zahvaljujejo: *Papič Ana* iz Metlike za zdravje, *Mostar Terezija* za več prejetih milosti, *Jeršin Frančiška* iz Višnje gore za uslišanje, *Grebenc M.* za ozdravljenje, *Zavr Marjeta* iz Gor. Bitenj za uslišano prošnjo, *Kramar Franc* iz Ljubljane za rešitev v važni zadevi, *M. Ž.* se zahvaljuje in še nadalje priporoča, *I. Š.* iz Ravn za srečno prestano operacijo, *N. L.* iz Krškega za uslišane prošnje, *Neimenovana* iz Rakitnice za večkratno uslišano prošnjo, *Završnik* iz Suhlega dola za ozdravljenje otroka, ki je padel v apno, *M. I.* iz Plešivice za uslišano prošnjo, *M. M.* za pomoč v zelo težkih zadevah, *Čretnik Frančiška* za večkratno uslišanje v važnih zadevah, *družina K.* iz Konjic za uslišano prošnjo v važni zadevi.

Židan Marija iz Mengša: »Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in Jezusovemu Srcu za ozdravljenje.« —

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: *Tone Vode.*

VAŽNO!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 4. 22 — 2. 1. 17 — 3. 2. 10 — 4. 3. 15 — 5. 8. 2 — 6. 4. 28
7. 6. 5 — 8. 3. 24 — 9. 5. 20 — 10. 9. 26 — 11. 7. 21 — 12. 4. 9 — 13. 1. 30
— 14. 8. 19 — 15. 9. 12 — 16. 3. 8 — 17. 5. 1 — 18. 4. 11 — 19. 6. 7 — 20.
7. 29 — 21. 2. 4 — 22. 4. 27 — 23. 3. 6 — 24. 9. 3 — 25. 5. 18 — 26. 8. 14 — 27.
1. 31 — 28. 5. 25 — 29. 7. 16 — 30. 6. 13 — 31. 2. 23

Novi častilci in častilke:

25. 5. 18 Gordar Jože — Dolenc Ivana.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Potočnik Franc, Dobje;
Železnik Mici, Okič;
Šijanec Janez, Grabšinci;
Vidic Ana, Zasip;
Naglič Vida, Ljubljana;
Črnič Cilka, Ljubljana;
Šteflec Alojzij, Višnja gora;
Volko M., Zalog;
Trontelj Marija, Vel. Mlačevo;
Čretnik Ela, Maribor;

Motore Marko, Sv. Rok;
Bokelj Valentin, Sv. Jurij ob Tab.
Mohorič Alojzija, Podgradje;
Vidic Jozefa, Višnja gora;
Tomažič Lucija, Zalog;
Noč Marija, Sv. Križ;
Vračko Terezija, Maribor.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Vse knjige salezijanske izdaje ima stalno v zalogi

MLADINSKA ZALOŽBA
knjigarna in papirnica
Ljubljana, Stari trg 30.

Istotam dobite tudi razne knjige za mladino in vse pisarniške in šolske potrebščine po ugodni ceni.

Ne prazna reklama - temveč resno opozorilo

je vsaka beseda, ki jo objavi naša domača
VZAJEMNA ZAVAROVALNICA!

Ne prazna obljuba - temveč resnična preskrba

je zavarovanje, ki ga skleneš pri Vzajemni zavarovalnici
v Ljubljani!

Zato se zaveden slovenski človek obrne le na Vzajemno
zavarovalnico, kadar hoče zavarovati svoja poslopja in
premičnine zoper požar ali strela, zoper nezgode, svoj ime-
tek zoper vlomsko tatvino, svoj avtomobil zoper vse vrste
nesrečnih primerov ali se hoče obvarovati pred zlimi po-
sledicami zakonite dolžnosti jamstva.

Prav tako zaupaj Vzajemni zavarovalnici, kadar sklepaš
katerokoli življenjsko zavarovanje!

KARITAS

V tem svojem oddelku nudi Vzajemna zavarovalnica
najugodnejše načine zavarovanja za posmrtnino, doto
in starostno preskrbo.

Tradicija jamči za kakovost!

*3/4 teže
Kneippove
sladne kave
je dragoceni
sladni sladko*

Zato je skodelica take kave
idealni rajtik in idealna ju-
žina za otroke in odrasle.

Kneippova
SLADNA KAVA

Če je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA